

Sygnatura akt I C 348/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Z., dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Anduła-Dzikowska

Protokolant: Marta Florczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017 r. w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko I. O.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 348/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 grudnia 2016 roku Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystąpił o zasądzenie od I. O. kwoty 839,58 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 26 kwietnia 2011 roku strona pozwana na podstawie umowy pożyczki o identyfikatorze (...) (numer referencyjny (...)) otrzymała określoną w umowie sumę pieniężną. Strona pozwana pomimo upływu terminu nie dokonała spłaty pożyczki. Następnie wierzytelność wobec pozwanej na podstawie umowy cesji została przeniesiona przez (...) na rzecz powoda. Zdaniem powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 15 grudnia 2016 roku, który precyzuje źródło i rodzaj przysługującej powodowi wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji. Nadto wskazano, iż na zadłużenie strony pozwanej w wysokości 839,58 złotych składa się należność główna w wysokości 800 złotych oraz 39,58 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dnia 1 kwietnia 2016 roku do dnia 19 grudnia 2016 roku.

[pozew – k. 2-4]

Na terminie rozprawy w dniu 17 maja 2017 roku nikt się nie stawił. Strony i pełnomocnik powoda o terminie powiadomieni.

[protokół rozprawy z dnia 17.05.2017 r. – k. 37]

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Na podstawie umowy operatorskiej nr (...) zawartej w dniu 10 marca 2011 roku z (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., jako Operator zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanej, jako Klienta usługi mające na celu udzielanie pożyczek oraz ich wszechstronną obsługę, które zostały szczegółowo określone w Ogólnych Warunkach Umowy Operatorskiej stanowiących integralną część umowy jako załącznik nr 1.

[bezsporne, nadto kserokopia umowy operatorskiej – k. 27]

W dniu 31 marca 2016 roku pomiędzy (...) z siedzibą w H. (Finlandia) a powodem została zawarta umowa cesji, na mocy której powód nabył niesporne, wymagalne, pozbawione wad prawnych wierzytelności pieniężne szczegółowo określone

w załączniku nr(...)do umowy w wersji papierowej i elektronicznej wynikające z umów kredytowych pierwotnie zawartych z dłużnikami przez (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. (poprzednia nazwa (...) Sp. z o.o.), które były zawierane w okresie od marca 2008 roku do października 2013 roku. Z wyciągu elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 31 marca 2016 roku wynika, że przedmiotem przelewu była również wierzytelność wobec pozwanej wynikająca z umowy z dnia 26 kwietnia 2011 roku o identyfikatorze (...), na którą składał się kapitał w wysokości 800 złotych i koszty w wysokości 200 złotych.

[bezsporne, nadto umowa przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji – k. 9-12, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 26]

Następnie w dniu 15 grudnia 2016 roku powód wystawił W. z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...),

z którego wynika, że powód w dniu 31 marca 2016 roku nabył od (...) wierzytelność wobec pozwanej, która wynika z umowy pożyczki o identyfikatorze (...). Saldo zadłużenia na dzień wystawienia wyciągu wynosiło 839,58 złotych w tym 800 złotych tytułem należności głównej i 39,58 złotych tytułem odsetek.

[bezsporne, nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej – k. 8]

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 339 § 1 jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę sąd wyda wyrok zaoczny. W takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Pozwana pomimo prawidłowego wezwania nie stawiła się na wyznaczoną przez Sąd rozprawę i nie złożyła odpowiedzi na pozew, a zatem nie ustosunkowała się do twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, w szczególności dotyczących faktu zawarcia pomiędzy stronami umowy pożyczki, warunków, na jakich powód udzielił pozwanej pożyczki, jej wysokości, terminu i sposobu jej spłaty oraz ewentualnych konsekwencji zaprzestania spłaty pożyczki, jak również, dotyczących wysokości kosztów udzielenia pożyczki oraz wysokości umownego oprocentowania pożyczki.

Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń faktycznych zawartych w pozwie i konieczne było przeprowadzenie postępowania dowodowego w sprawie.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód w przedmiotowej sprawie nie wykazał, że przysługuje mu jakakolwiek wierzytelność w stosunku do pozwanej I. O. według twierdzeń pozwu wynikająca

z zawartej umowy o pożyczki o identyfikatorze (...) (numer referencyjny (...)). Samo stwierdzenie wierzyciela o wysokości rzekomego długu oraz ogólnikowe wskazanie daty i numeru umowy, bez wskazania jakiegokolwiek treści umowy nie pozwalało Sądowi przyjąć, że strony łączyła umowa pożyczki, z której warunków pozwana nie wywiązała się.

Skoro powód twierdził, że doszło do zawarcia umowy pożyczki (art. 720 k.c.), to w toku niniejszego procesu winien był wykazać, iż strona pozwana zawarła umowę na podstawie której otrzymała konkretną kwotę pieniężną oraz zobowiązała się ją zwrócić do określonego dnia. Powód takiego dowodu nie przedstawił. Tym samym wbrew obowiązкови z art. 6 k.c. nie wykazał żadnych okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia dotyczących treści zobowiązania pierwotnego.

Zawarcia umowy pożyczki o identyfikatorze (...) nie potwierdzała przedłożona przez powoda umowa operatorska nr (...). Umowa ta miała charakter umowy ramowej. Na jej podstawie (...) sp. z o.o. zobowiązała się udzielać pożyczek na rzecz pozwanej. Z jej treści nie wynikało natomiast, że pozwana zawarła jakąkolwiek pożyczkę o identyfikatorze wskazanym w pozwie.

Wątpliwość budziła również legitymacja procesowa powoda do dochodzenia roszczenia wskazanego w pozwie.

W świetle przedłożonej umowy cesji zawartej w dniu 31 marca 2016 roku pomiędzy powodem a (...) z siedzibą w H. wierzytelności pochodzące z umów kredytowych pierwotnie zawartych z dłużnikami przez (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. (poprzednia nazwa (...) Sp. z o.o.) zostały przeniesione na rzecz powoda. Na podstawie powyższej umowy należało stwierdzić, że (...) nie był pierwotnym wierzycielem powódki. Jednocześnie z jej treści nie wynikało kto był wierzycielem pierwotnym powódki, ani na jakiej podstawie wierzytelność ta przeszła z pierwotnego wierzyciela na rzecz (...) z siedzibą w H.. Wskazywało to na ewidentny brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda.

Roszczenia wbrew twierdzeniom pozwu nie uzasadniał również wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda. Zgodnie z przepisem art. 194 ust 1 ustawy z 27 maja 2004 r.

o funduszach inwestycyjnych, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Z art. 194 ust. 2 powołanej ustawy wynika, że moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje jednak w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10 (LEX nr 852310), w którym Trybunał Konstytucyjny uznał art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz za zgodny z art. 20 Konstytucji.

W związku z powyższym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego winien być traktowany jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.), co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te, powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodowymi, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. (por. wyrok SN z 13 czerwca 2013 roku, V CSK 329/12, LEX nr 1375500).

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.